

Aneta VÁCHOVÁ, *Jiří Chalupa a činnost Odboru mladých Spolku divadelních ochotníků v Havlíčkově Brodě 1938–1945*. Bakalářská práce FF JU v Českých Budějovicích, České Budějovice 2018 (66 s. včetně příloh).

Posudek vedoucí bakalářské práce:

Aneta Váchová se ve své bakalářské práci zaměřila na velmi zajímavé téma – způsoby přijetí avantgardních divadelních postupů v ochotnickém divadle v Havlíčkově Brodě, konkrétně v tzv. Odboru mladých, který fungoval krátký čas v době Protektorátu Čechy a Morava. Tento cíl byl prvotně motivován skutečností, že jedním z členů Odboru byl autorčin předek, herec Jiří Chalupa. Díky tomu měla přístup nejenom k rodinnému archivu, jehož součástí jsou i fotografická alba, ale mohla vést rozhovor i se svou prababičkou, první manželkou Jiřího Chalupy a pamětnicí činnosti ochotnického divadla v Havlíčkově Brodě.

Aneta Váchová naštěstí nesepsala pouze životopis Jiřího Chalupy, což bývá v případě kvalifikačních prací s tématem života významného rodinného příslušníka typické, ale pokusila se vytvořit kulturněhistorickou sondu do života mladé generace žijící v čase protektorátu v Havlíčkově Brodě a hrající divadlo. Kladla si otázky o zdrojích inspirace, možnostech, které mladí „na oblasti“ měli, či o specifikách fungování scény mladých. Tento přístup je chvályhodný, v některých případech se však bohužel ukázal být nad síly autorky.

Pro postižení možných inspiračních zdrojů mladých divadelníků se autorka musela vyrovnat s problematikou české divadelní avantgardy, což je téma velmi komplikované a především před rokem 1989 navíc v některých aspektech neobjektivně interpretované. Aneta Váchová si zvolila k seznámení se s danou problematikou několik titulů, její volba však nebyla vždy šťastná (to platí zejména o nevyužití knihy Michala Schonberga o Osvobozeném divadle). Její kompilační charakteristika avantgardních scén je spíše popisná, někdy v ní chybí pochopení hlubších souvislostí tehdejšího kulturního, politického a společenského života. Cenný je naopak autorčin důraz na Horácké divadlo, které určila jako jeden ze zásadních zdrojů inspirace mladé divadelní generace v Havlíčkově Brodě.

V dalších dvou kapitolách se pak autorka věnovala historii ochotnického divadla v Havlíčkově Brodě, jeho fungování a vzniku Odboru mladých. Pro tuto kapitolu využila vedle popularizační práce z pera současné režisérky souboru rovněž archivního materiálu, uloženého ve Státních okresních archivech Havlíčkův Brod a Jihlava. Objevné jsou zejména pasáže, věnující se jednotlivým funkcím v souboru. Trochu nelogicky na mě působí zařazení

čtvrté kapitoly (o nacistické okupaci a fungování divadel); jedná se o částečně kompilativní pasáže o době protektorátní, které dle mého názoru měl být zařazeny dříve, neboť již ve třetí kapitole se Aneta Váchová věnuje událostem v havlíčkobrodském divadle, které se odehrávaly v čase druhé světové války.

Asi nejzajímavější a nejoriginálnější je pak poslední, pátá kapitola, v níž se Aneta Váchová pokouší hledat inspirační zdroje mladých divadelníků. K analýze využila nejen písemných pramenů, ale rovněž fotografií, s jejichž pomocí mohla nalézt shody a rozdíly ve scénografii a výpravě jednotlivých her. Komparativní pasáže jsou vhodně doplněny fotografickými přílohami ze soukromého archivu.

Práce Anety Váchové představuje velmi zajímavý příspěvek k dějinám regionálního divadla a především ke způsobům recepce avantgardní poetiky z centra na periferii. Jedná se však o velmi obtížné téma, které se ne vždy podařilo zpracovat beze zbytku. Text je psán sice bez výraznějších jazykových prostředků, stylově však není zcela jednotný, což komplikuje čtení. Práci Anety Váchové doporučuji k obhajobě a vzhledem k výše uvedenému ji hodnotím již stupněm

v e l m i d o b ř e .

PhDr. Jitka Rauchová, Ph. D.

České Budějovice, 24. srpna 2018